

2025. november 7. péntek

**Vesd az Úrra terhedet, és ő gondot visel rád! Nem engedi sohasem, hogy ingadozzon az igaz.
(Zsoltár 55,23)**

Mk 7,1-13.: Köréje gyűltek a farizeusok és néhányan a Jeruzsálemből jött írástudók közül, s látták, hogy némelyik tanítványa tisztátalan, vagyis mosdatlan kézzel eszik. A farizeusok és általában a zsidók ugyanis ragaszkodnak az ősök hagyományaihoz, s addig nem esznek, míg meg nem mosták a kezüket egy maréknyi vízzel, s a piacról jövet addig nem esznek, míg meg nem mosakodtak. Sok egyéb más is van, amit hagyományként átvettek és őriznek, mint például a poharak, korsók, rézedények megmosása. Megkérdezték tehát tőle a farizeusok és az írástudók: – Miért nem élnek a te tanítványaid az atyák hagyományai szerint, és miért esznek tisztátalan kézzel? Így válaszolt nekik: – Szépen prófétált rólatok Izajás, képmutatók, ahogy meg van írva: Ez a nép csak az ajkával tisztel engem, de a szíve távol van tőlem. Hiába tisztelnek, ha olyan tanításokat tanítanak, amelyek emberi rendelkezések. Isten parancsolatát elhagyva az emberek hagyományához ragaszkodtok. Majd így folytatta: – Szépen félretesitek Isten parancsolatát, hogy a magatok hagyományát megtartsátok. Mózes ugyanis ezt mondta: Tiszteld apádat és anyádat, és aki gyalázza apját vagy anyját, halállal bűnhődjék! Ti viszont azt mondjátok, „ha valaki ezt mondja apjának vagy anyjának: »Korbán – vagyis áldozati ajándék – az, amivel megsegíthetnék«; akkor megengeditek, hogy ne tegyen semmit apjáért vagy anyjáért. Így hagyományokkal, amit továbbadtok, érvénytelenné teszik Isten igéjét. Sőt sok más ehhez hasonlót is tesznek.

Igehirdetés: A mai kor egyik érdekes jelensége, hogy nagyon sokan keresik az Istent és nagyon sokan ezzel együtt elutasítják a vallást, vagyis az istenkeresésnek a közösségi módját. És az elutasítás mögött sokszor a farizeizmus vádja van: a hívő emberek mind képmutatók. Nyilván lehetséges, hogy zsigerből felháborodottan visszautasítjuk ezt a vádat, de talán érdemesebb ebbe a tükörbe egy kicsit belenézni. A farizeusok ugyanis Jézus korának vallásos emberei voltak, vagyis a kísértéseik lényege ugyanolyan mint a miénk: egy vallásos ember kísértése.

Miről is van szó itt lényegében? Ez a nép csak az ajkával tisztel engem, de a szíve távol van tőlem. Vagyis nincs belső átalakulás. A farizeizmus egy egocentrikus vallásosság. A központ nem Isten, hanem az ÉN! És ez odáig is elmehet, hogy kihasználom a vallásosságomat a céljaim elérésére. „Mindannyian, bűnősként, hajlunk arra, hogy a világ az egónk, a szükségleteink, a projektjeink, a terveink, a tetszéseink és a nemtetszéseink körül forogjon. Az igazi megtérés - a metanoia, amiről Jézus beszél - sokkal több, mint erkölcsi megújulás, bár ez is része. A tudatosság teljes megváltozását, egy teljesen újfajta szemléletmódot jelent.” (Robert Barron) Ha ez nem történik meg, akkor vallásosként is pont olyan önzőek maradunk, mint előtte. A megtérésünk jele az, hogy változik a szeretetünk, csökken az önzésünk és növekszik bennünk a valódi megbocsátás, a kiengesztelődés a világgal. Mindenszentek ünnepén olvastuk a mi liturgiánkban a Jelenések könyvének egy részletét, amiben megjelenik az Úr körül egy nagy fehér ruhába öltözött sereg. Jánosnak az egyik ott lévő vén adja meg a választ: „Ezek a nagy szorongatásból jöttek – magyarázta meg –, ruhájukat fehérre mosták a Bárány vérében. Vagyis ezek az üdvözülteket is Krisztus formálta át. Nem azért állnak ott, mert annyira szuper emberek lettek volna, a hit ChuckNorris-ai, hanem azért, mert a bűneiket újra és újra Istennek adták, aki fehérre mosta őket, megtisztította, alkalmassá tette őket. Szinte keresztény közhely, hogy Isten nem az alkalmasokat hívja el, hanem az elhívottakat teszi alkalmassá. De ez az alkalmasság tétel elsősorban a bűnbánatunk és a megbocsátás elfogadásán keresztül történik. Minden este odaállhatok Isten elé vámosként, megvallva bűnösségemet és aki bűnbocsánatból él, az nem az egója körül forog, és könnyebben tud megbocsátani is.

Érint minket a farizeizmus kísértése? Azt hiszem igen. Szeretünk valamiféle elithez tartozni. De a kereszténység nem elit alakulat. Amíg a kereszténységem, a vallásosságom az egómat fújja nagyobbra, addig Krisztusnak és az ő keresztjének nem sok hely marad az életünkben. De ha tudok

újra és újra visszatérni ehhez a kereszthez, ha tudom, hogy amíg élek, addig formál az Isten, akkor alkalmas eszközévé válhatok.

Mielőtt

A jövőről nem sokat tudok,
de a végítéletet magam előtt látom.
Az a nap, az az óra
mezítelenségünk fölmagasztalása lesz.
A sokaságban senki se keresi egymást.
Az Atya, mint egy szálkát
visszaveszi a keresztet,
s az angyalok, a mennyek állatai
fölkörik a világ utolsó lapját.
Akkor azt mondjuk: szeretlek. Azt mondjuk:
nagyon szeretlek. S a hirtelen támadt tülekedésben
sírásunk még egyszer fölszabadítja a tengert,
mielőtt asztalhoz ülnénk. (P.J.)